

Sygn. akt I CSK 2953/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa J. Ż. i M. Ż.
przeciwko [...] Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany bank [...] S.A. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 27 października 2021 r., zaskarżając ten wyrok w części oddalającej apelację pozwanego, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i orzeczenie do istoty sprawy przez oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385¹ § 1 k.c. podnosząc, że w judykaturze brak jest jednolitego poglądu, czy w przypadku wyboru przez kredytobiorcę zaciągającego kredyt denominowany w walucie obcej sposobu spłaty kredytu z kilku dostępnych sposobów (spłata w walucie polskiej, spłata

bezpośrednio w walucie denominacji) postanowienia umowy regulujące wybrany przez kredytobiorcę sposób spłaty należy oceniać jako indywidualnie uzgodnione. Ponadto skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: Czy umowa kredytu, w której kwota kredytu i wysokość rat została wyrażona w walucie obcej, natomiast jego wypłata i spłata następowała w walucie polskiej, po stwierdzeniu niedozwolonego charakteru postanowień odsyłających do kursu kupna i sprzedaży z tabel kursowych banku, zawiera w szczególności kwotę i walutę oddanego do dyspozycji kredytobiorcy kredytu i czy może ona, wobec treści art. 385¹ k.c., dalej obowiązywać?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzwonne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Nie przekonują twierdzenia skarżącego o potrzebie wykładni art. 385¹ § 1 k.c. Po pierwsze, przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez orzecznictwo i doktrynę. Po drugie, treść i znaczenie art. 385¹ § 1 k.c. była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Po trzecie, z

utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego wynika, że zawarcie aneksu do umowy kredytu, umożliwiającego kredytobiorcom zmianę sposobu spłaty kredytu na spłatę w walucie kredytu (CHF) oraz dodanie do umowy informacji o sposobie ustalania przez bank kursów w tabeli kursów, nie sanuje niedozwolonego charakteru klauzuli ryzyka kursowego. Nadal bowiem umowa wiąże wysokość zobowiązania powodów z kursem walutowym. Nie można tego aneksu poczytywać również jako równoznacznego z wyrażeniem przez kredytobiorców świadomej zgody na dalsze obowiązywanie w umowie niedozwolonych postanowień umownych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22).

Natomiast istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie czyni zadość tym wymaganiom, nie stanowi ono bowiem zagadnienia nowego, dotychczas nie rozstrzygniętego. Zagadnienie to było przecież przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego (zob. m.in uchwałę Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07, oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 30 maja 2014 r., III CSK 204/13; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22). Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji, która przemawiałaby za koniecznością ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej kwestii.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]